

Hồi 28

Tử Cốc Truyền Kỳ

Hắc thạch có gì đáng sợ ? Nếu không ai bắt ta nuốt đá, cũng không ai dùng đá đánh vỡ đầu ta, thì bất luận đá màu trắng, đỏ, xanh, vàng, hay đen gì cũng không đáng sợ. Điều kỳ quái là chẳng những Đại Uyển dường như rất ghê sợ những viên hắc thạch kia, mà Tạ Ngọc Luân nghe xong cũng tỏ ra sợ hãi.

Tạ Ngọc Luân bỗng hỏi:

- Những viên đá người nhìn thấy, có phải chúng rất tròn trịa, mang màu đen bóng ?

- Phải.

- Người nhìn thấy hắc thạch ở đâu ?

Mã Như Long đáp:

- Trong tay nhóm người áo đen, mỗi người đều mang một giỏ tre chứa hắc thạch.

- Rồi sau đó họ làm gì ?

- Họ đem hắc thạch xếp trên mặt đất.

Tạ Ngọc Luân im lặng không hỏi thêm, trong mắt cô lộ vẻ khiếp sợ cùng cực tựa như vẻ mặt Đại Uyển, cũng như một đứa trẻ đột nhiên phát giác ra những ma quỷ vốn chỉ hiện ra trong mộng đã đến trước mặt ! Tại sao cả hai phải kinh sợ những viên đá này ?

Thiết Chấn Thiên động tâm hiếu kỳ, không dần được liền hỏi:

- Quanh đây có loại đá này chẳng ?

Mã Như Long đáp:

- Không có, dù có cũng chỉ vài viên, không thể nào có nhiều như thế.

Vương Vạn Võ xen vào giải thích thêm:

- Lúc tại hạ đến đây, đã xem xét vùng phụ cận trong vòng mấy trăm dặm, nơi đây loại đá nào cũng có, duy chỉ có loại vừa tròn vừa đen láy thì chẳng thấy viên nào cả.

- Do đó loại đá đó nhất định được đem đến đây từ chỗ cách xa hơn vài trăm dặm.

- Nhất định là vậy.

Thiết Chấn Thiên càng cảm thấy kỳ lạ:

- Tại sao có người phải vận chuyển đá từng xa ngoài mấy trăm dặm đến xếp trên mặt đất ở đây ?

Y hỏi mà không chắc có người đáp được, thế nhưng Tạ Ngọc Luân đã trả lời:

- Bởi vì hấn là một gã điên.

Đại Uyển cũng tiếp lời:

- Kẻ điên thật sự không đáng sợ, đáng sợ là những kẻ bề ngoài trông bình thường hơn ai hết, nhưng kỳ thực bên trong mới thật điên rồ. Thường nhật thì đang hoàng, nhưng đến lúc lên cơn điên thì chuyện gì cũng dám làm.

Điểm nguy hiểm nhất là chẳng ai biết những kẻ ấy sẽ phát điên, lại càng không rõ khi nào kẻ ấy nổi điên, do đó ít ai phòng bị, đến lúc bị hại thì đã quá trễ.

Thiết Chấn Thiên hỏi:

- Cô nương đã gặp người này ?

Đại Uyển đáp:

- Tôi chưa gặp, cứ tưởng sẽ chẳng bao giờ thấy mặt y !

Đại Uyển lại thở dài:

- Rất tiếc bây giờ thì sắp phải nhìn thấy đây !

Tạ Ngọc Luân bỗng nắm chặt tay Đại Uyển, hỏi:

- Y có đến thật chẳng ?

Đại Uyển đáp:

- Nhất định y sẽ đến, do Thúc Hàn Yên dẫn đến.

Mã Như Long hỏi:

- Cô nhìn bãi hắc thạch kia là biết y sẽ đến sao ?

- Đúng thế, chỉ có chỗ y ở mới có loại hắc thạch này.

- Nơi đấy là đâu ?

- Tại Tử Cốc, một nơi không có gì cả, chỉ toàn là hắc thạch.

Đại Uyển chậm rãi nói tiếp:

- Nơi ấy không dấu chân người, hiếm chim chóc bay qua, là một nơi rất khó sinh tồn, nhưng không ngờ y lại sống được, không đến nỗi nào.

- Tại sao y phải ở một nơi như vậy ?

- Chẳng phải y muốn đến đó, mà là bị người bức xuống đó.

- Bị ai bắt buộc ?

- Trên đời này chỉ có một người đánh bại y được, do đó chỉ có một người có thể buộc y làm chuyện y không muốn.

Đại Uyển bất chợt hỏi lại:

- Các vị có biết ba mươi năm trước trên giang hồ có một nhân vật được gọi là "Vô Thập Tam" chẳng ?

- Ngô Thập Tam ?

- Chẳng phải họ Ngô, mà là chữ "vô" của "hư vô".

- Tại sao lại gọi là "Vô Thập Tam" ?

- Tại vì y tự cho rằng y là một người không có mười ba thứ, đó là vô danh tính, vô phụ mẫu, vô huynh đệ, vô tử muội, vô tử nữ, vô thê, và vô bằng hữu.

Mã Như Long hỏi:

- Tính ra chỉ có mười hai thứ, còn một thứ "vô" nữa là gì ?

- Vô địch.

Mã Như Long không tin:

- Thực sự vô địch ư ?

- Ba mươi năm trước, lúc ấy y mới hai mươi ba tuổi đã tung hoành giang hồ, vô địch thiên hạ.

Mã Như Long vẫn chưa tin:

- Chuyện ba mươi năm trước cũng chưa quá xưa cũ, tại sao bây giờ chẳng còn ai biết đến y ?

Thiết Chấn Thiên bỗng xen vào, y khẳng định rõ rệt:

- Có huynh biết. Năm ấy là năm Canh Tý, huynh mới mười chín tuổi, ngay nhằm ngày tết Trùng cửu tháng chín, huynh mới nghe người nói đến tên của y.

- Lão huynh nhớ rõ nhỉ !

- Bởi hôm ấy nhằm sinh nhật của huynh, cũng bởi trong ngày hôm đó y đã đánh bại Liên Sơn Vân.

Liên Sơn Vân đương thời là một tuyệt đỉnh cao thủ, danh chấn giang hồ với bốn mươi chín đường kiếm Hoàn Vân Già Nhật (mây che mặt trời), kiếm thuật của họ Liên không thua pho kiếm pháp "Phong Vũ Lưu" do Cổ đạo nhân tại Ba Sơn sáng chế.

Thiết Chấn Thiên nói tiếp:

- Bốn mươi chín thế kiếm của họ Liên chưa kịp xuất thủ thì đã bị đả bại, bị một thanh niên mới nhập giang hồ dùng tay không đoạt kiếm.

Mã Như Long hỏi:

- Thanh niên ấy là Vô Thập Tam ?

- Lúc ấy huynh cũng biết trước đó đã có một vị kiếm khách nổi danh là Yến Thập Tam, nhưng nội trong ba tháng sau trận đấu với họ Liên, thì chỉ nghe toàn là tên Vô Thập Tam mà thôi. Chỉ trong chín mươi ngày sau đó.

- Tại sao chỉ có chín mươi ngày ?

- Bởi trong khoảng thời gian đó, y đã đánh bại hết bốn mươi ba cao thủ khét tiếng nhất lúc bấy giờ. Vị danh thủ bị bại cuối cùng là chưởng môn nhân Thiết Kiếm Môn.

- Sau đó thì sao ?

- Sau đó thì chẳng còn ai thấy Vô Thập Tam đâu nữa, từ đấy về sau trên giang hồ chẳng còn nghe đến tên ấy nữa.

- Không ai biết y đã đi đâu sao ?

- Chẳng ai biết cả !

Đại Uyển lên tiếng:

- Ta biết !

Những chuyện Đại Uyển biết được, người trên giang hồ chưa từng nghe đến. Sau lần đắc thắng đó, chẳng biết dùng cách nào Vô Thập Tam đã tìm đến Bích Ngọc Sơn Trang, và đã cùng Bích Ngọc phu nhân quyết đấu tại gò Phỉ Thúy phía ngoài sơn trang vào đêm trừ tịch năm ấy. Kẻ chiến bại là Vô Thập Tam.

Điều kỳ lạ là Bích Ngọc phu nhân không dồn y vào chỗ chết, chỉ giam y vào Tử Cốc, buộc y thề vĩnh viễn không bước ra khỏi cốc. Tử Cốc khô cằn hoang vu tựa như Tinh Túc Hải ở vùng cực bắc, chẳng ai sống nổi. Do đó từ đấy chẳng còn hình bóng Vô Thập Tam trên giang hồ, và mọi người cũng mau chóng quên đi nhân vật này.

Đại Uyển nói:

- Nhưng chúng tôi vẫn không quên y, bởi phu nhân thường nói, nếu trên đời này có kẻ sinh tồn được trong Tử Cốc, thì chắc chắn phải là Vô Thập Tam. Ngày nào y còn sống, nhất định sẽ chờ đến khi y cảm thấy mình nắm vững khả năng phục thù, và sẽ nuốt lời mà trốn khỏi cốc.

Mã Như Long hỏi:

- Tử Cốc chỉ có một mình y ở thôi sao ?

Đại Uyển đáp:

- Chỉ một mình y mà thôi.

- Nhưng bây giờ y có ít nhất cũng là tám mươi tư thuộc hạ.

Đại Uyển thở dài đáp:

- Chỉ e rằng cả phu nhân cũng không nghĩ ra được làm thế nào y sinh tồn trong Tử Cốc, càng không rõ số người kia từ đâu đến. Tuy nhiên phu nhân cũng có nói rằng y hay làm chuyện bất ngờ khó lường trước được.

Phía ngoài tiệm tạp hóa vốn vô cùng tĩnh lặng, lúc này bỗng nhiên một tràng cười khanh khách truyền lại, một giọng nói cực kỳ nhã nhặn vang lên:

- Rất cảm kích Tạ tiểu thư cùng cô nương quan tâm, thật ra những chuyện này ta vốn cũng làm chẳng được, chẳng qua nhờ vận may đặc biệt.

Người nói chuyện cách căn phòng này một khoảng không gần lắm, nhưng mọi người trong phòng đều nghe rất rõ những lời y thốt ra, do đó những gì người trong phòng nói, dĩ nhiên y cũng nghe được dễ dàng.

Đại Uyển vụt hỏi:

- Các hạ là Vô Thập Tam ?

Giọng của cô không lớn lắm nhưng người bên ngoài vẫn nghe được.

- Chính là ta.

Đại Uyển cố ý thở dài:

- Nhĩ lực của các hạ khá tinh tường, nhạy bén hơn thở nữa.

Hiển nhiên Đại Uyển cố tình chọc giận Vô Thập Tam để dụ y một mình vào, song người khách bên ngoài cười thoải mái:

- Khả năng ấy là do luyện tập, ta sống đơn độc trong Tử Cốc nhiều năm, chẳng nghe được âm thanh nào cả, thật chán đến phát điên lên được, đành nghĩ ra cách để nghe những tiếng động mà kẻ khác không nghe được.

- Là tiếng động gì ?

- Tiếng đục xà giao hợp dưới đất, tiếng côn trùng bò trên mặt đất, tiếng rắn bắt trùng, tiếng trùng ăn dòi, tiếng rùa đẻ trứng.

Vô Thập Tam mỉm cười hỏi:

- Các vị có bao giờ nghe qua những âm thanh ấy chưa ?

Chưa, chưa có ai nghe qua.

- Thế mà ta đã nghe qua, lại nghe rất rõ.

Nếu những âm thanh ấy y cũng nghe rõ, thì còn có loại âm thanh nào y không nghe thấy ?

Vô Thập Tam nói tiếp:

- Rất may bây giờ ta không còn phải nghe những thứ tiếng động ấy ! Bởi vì năm năm sau đó, ta đã tìm được nhiều người nói chuyện với ta. Nơi Tử Cốc không có tiếng

người, bây giờ đã có tám trăm hai mươi bốn người theo ta hầu chuyện, ta bảo bọn chúng nói gì thì chúng nói nấy, ta muốn nói gì thì bọn chúng nghe nấy.

Đại Uyển hỏi:

- Làm thế nào các hạ tìm được nhiều người như thế để theo hầu chuyện cùng các hạ ?

Vô Thập Tam cười đáp:

- Bởi vận may của ta khá tốt, trong Tử Cốc ngoài hắc thạch ra, còn có một thứ khác.

- Là thứ gì ?

Vô Thập Tam càng cười sảng khoái hơn:

- Đó là vàng. Ta bảo đảm các vị cả đời cũng chưa từng thấy qua nhiều vàng như thế !

Có nhiều vàng như thế, thì còn chuyện gì mà không làm được.

Vô Thập Tam lại nói:

- Do đó cuộc sống của ta ngày càng sung sướng, võ công cũng tiến thêm một bước, bởi thế ta muốn ra ngoài đi lại, quan trọng nhất đương nhiên là muốn đến gặp Tạ phu nhân và đại tiểu thư của phu nhân, nếu không nhờ phu nhân, làm sao ta có ngày hôm nay ?

Đại Uyển không dần được lại hỏi:

- Các hạ làm thế nào biết được Tạ đại tiểu thư đang ở đây ?

Vô Thập Tam cười:

- Dĩ nhiên ta biết, một người có nhiều vàng như thế, thì những điều còn chưa biết cũng ít đi rất nhiều.

- Sao các hạ không vào thăm tiểu thư ?

- Ta không gấp, đã chờ hơn hai mươi năm, thì ráng đợi thêm vài ngày có thấm gì ?

- Các hạ chờ gì ?

Vô Thập Tam cười lớn:

- Ta đã phái người đi lựa mua gấm lụa, đi mời thợ may giỏi nhất trong vùng đến để đo may áo cho Tạ tiểu thư, và đặc biệt đem lại một số đồ trang sức từ Bảo Thạch Lôu tại kinh thành. Chờ Tạ tiểu thư chải tóc điểm trang thay áo xong, dĩ nhiên ta sẽ đến cầu kiến.

Y lại mỉm cười nói thêm:

- Bây giờ ta chưa vội, bởi ta không thích nữ nhân thiếu sạch sẽ.

Tiếng cười của Vô Thập Tam nghe khá dễ chịu, y cũng không phát ra ngôn từ khiếm nhã nào. Đại Uyển cảm thấy tim mình rơi hệt xuống, cô đã nghe ra hàm ý đáng sợ trong câu nói của Vô Thập Tam.

Thiết Chấn Thiên đương nhiên cũng hiểu Vô Thập Tam chuẩn bị làm gì, nên đột nhiên y hỏi:

- Hắn có phải là người chẳng ?

Đại Uyển đáp:

- Hình như là vậy.

Thiết Chấn Thiên nói:

- Vậy thì tốt quá ! Hắn là người, ta cũng là người, tại sao ta không bước ra gặp hắn được ?

Phía ngoài, Vô Thập Tam lập tức nói:

- Mời ra, xin mời mau ra, ta đã bày yến tiệc thịnh soạn ngoài đây, chờ các vị cùng nhập cuộc.

Thiết Chấn Thiên cả cười:

- Thiết mỗ đang muốn ăn một bữa cho thống khoái đây.

Đột nhiên y quay sang hỏi Vương Vạn Võ:

- Người có muốn ăn tiệc chẳng ?

Wương Vạn Võ đứng lên đáp:

- Ta cũng muốn chết đi được.

- o O o -